

[Jensen-Stevns.]

selvfølgelig kun for egen Regning — at ytre en lille Tvivl med Hensyn til § 20, der omhandler S sammensætningen af det Udvalg, som skal affatte Nævningekredsens Aarsliste. Dette Udvalg bestaar nu af en af Kongen udnævnt Formand, to kommunale Medlemmer og to Medlemmer, der er udnævnt af Landsrettens Formand. Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa, at Udvalget kun skal bestaa af den af Kongen beskikkede Formand samt af to kommunale Medlemmer. Den Ændring, der her indføres i Lovforslaget, er utvivlsomt udelukkende begrundet i Hensynet til at simplificere Apparatet. Jeg er imidlertid ikke ganske sikker paa, at man har truffet det rette. Dette Udvalg er jo for det første en Appellinstans til endelig Afgørelse af Nævningespørgsmaalene, men dernæst har det sin egen selvstændige Virksomhed, og jeg kunde dog tænke mig, at den mere alsidige S sammensætning af Aarslisteutvalget, som vi har i dette Øjeblik, naar den offentlige Menings Bølger gaar højt, kunde frembyde større Betyggelse for en ligelig S sammensætning af Grundlisterne. Det er imidlertid ikke noget stort Spørgsmaal.

Fremdeles indeholder Lovforslaget adskillige betydningsfulde Regler med Hensyn til Sagførervæsenets Ordning. Disse skal jeg imidlertid ikke fordybe mig i, men henviser til Lovforslagets Tekst, for saa vidt angaar Spørgsmaalet om Højesteretssagførernes og Landsretssagførernes Stilling, idet disse Bestemmelser er vedtaget enstemmigt i det andet høje Ting og er Udryk for en dør opnaaet Enighed.

Derimod skal jeg opholde mig lidt længere ved Lovforslagets § 180, der tilsigter en Ændring i Retsplejelovens § 1031. Jeg bemærkede, at det var en af de Bestemmelser, den højtærede Justitsminister ytrede nogen Tvivl om og anbefalede til fornyet Overvejelse, og det var for øvrigt ogsaa en af de Bestemmelser, overfor hvilke man kunde mærke, at Folketinget ved den endelige Behandling af Spørgsmaalet stod noget tvivlraadigt. Den paagældende Bestemmelse, altsaa § 180, handler om visse Underretssagførere. Forholdet var under den gamle Retsplejeordning det, at Underretssagførerne var berettigede til at føre Sager, give Møde som Sagførere ved alle Landets Underretter. Saa kom imidlertid den nye Retsplejeordning, Loven af 1916, og den traf jo en anden Ordning med Hensyn til Fordelingen mellem Underretterne og Landsretterne end den, man hidtil havde kendt, idet adskillige Sager nu skulde indbringes

direkte for Landsretten som første Instans. For saa ikke at gøre et Indgreb i Underretssagførernes Erhvervsforhold traf man ved Retsplejelovens § 1031 den Bestemmelse, at de hidtidige Underretssagførere kunde vedblive at møde i første Instans for den Landsret, under hvilken de kom til at høre. Denne Bestemmelse tilfredsstillede imidlertid ikke de paagældende Sagførere, og ved Loven af 3. Juni 1919 blev der — for øvrigt under Sagens Behandling i Landstinget — truffet en ny Ordning af dette Forhold, som gik ud paa, at Underretssagførerne fremtidig skulde have Ret til at møde for begge Landsretter, og saa skulde de tillige være berettigede til at møde i Appelsager. Men saa føjes der til: dog at de ikke paa dette Grundlag kunde faa Beskikkelse som Landsretssagførere eller blive berettigede til at betegne sig som saadanne.

Det er altsaa den gældende Ret i Øjeblikket paa dette Omraade. § 180, der, som den nu foreligger her, blev indsat ved tredje Behandling af Forslaget i det andet høje Ting, gaar ud paa at give visse Underretssagførere en formel Ret til at erholde Beskikkelse som Landsretssagførere. Hvorvidt man i denne Henseende har truffet det rette, vil der jo sikkert være meget forskellige Meninger om, men at man ikke har fundet en Løsning, der vækker almindelig Tilfredshed, er en ganske given Ting. Det foreligger der tilstrækkelige Vidnesbyrd om, idet der allerede er kommet Henvendelser hertil og er fremkommet forskellige offentlige Udtalelser. Det er derfor et Spørgsmaal, det kommende Udvalg nødvendigvis maa tage op til fornyet Overvejelse, og det er jo muligt, at man under disse Overvejelser vil komme til det Resultat, at den sikreste Løsning til syvende og sidst maaske er den, at Landstinget henholder sig til den Afgørelse, der blev truffet her i 1919.

Jeg skal dernæst gøre nogle enkelte Bemærkninger om Lovforslagets Bestemmelser vedrørende den borgerlige Retspleje. De Bestemmelser, Lovforslaget indeholder herom, er jo ikke nær saa mange og heller ikke nær saa indgribende som Bestemmelserne angaaende Strafferetsplejen. Men Forholdet er i øvrigt ogsaa det, at den borgerlige Retspleje, altsaa den borgerlige Procesordning, har kunnet glæde sig ved ikke ringe Tilfredshed fra alle Sider, og det er derfor vel forstaaeligt, at der ikke paa dette Omraade har været saa megen Anledning til at fremkomme med Forslag om Ændringer.

Men jeg vil dog udtale min Glæde over Forslagets § 42, en Bestemmelse, som jeg ser